

VUN KHÓM = = CÂY XANH

CON CHẴNG NGỜ...

CẬU Nhung đi học về, cất sách-vở, rồi vội-vả hỏi mẹ, là bà Lộc, rằng :
—Thưa má, bữa nay mấy con gà mái nhà ta có đẻ được trứng nào không?
Bà Lộc tươi-cười, gật đầu, đáp lại :
—Có, con ạ. Bầy gà mái đẻ bốn

trứng, má đẻ cả trong cái giỏ treo trên trờng.
Nhung ta nài-nỉ :
—Ồ!Thưa má, má cho con mấy cái trứng gà đó nhớ!
—Này, con muốn má cho con cả mấy trứng mới đẻ kia ở trong có mấy con gà nhỏ-bé à?

Cậu Nhung lạ-lùng vì thấy cha cũu-nguyên trước khi ăn

Nhung cứng oan-ngoãn kêu-van rằng :
—Con xin má để đem dâng cho Đức Chúa Trời.
Bà Lộc đáp :
—Nhưng má cũng muốn đem dâng cho Ngài trong ngày Chúa-nhật.
Nhung to rõ nguồn-cơn :
—Anh em bạn học trong cả trường con đã hứa-nguyện làm mỗi người một việc vì lòng kính-mến Đức Chúa Trời. Về phần con, con muốn nuôi gà và bán trứng, và...
—Té ra vì có ấy mà con muốn được bốn cái trứng và bốn con gà con sẽ nở. Má tưởng nên cho con. Chà! Con trai

lời muốn sống một cách èn-dềm. Nó chẳng chịu làm-lụng nặng-nhọc ở ngoài đồng-ruộng, song lại trông-mong mẹ nó cho nó của-lẽ, tức là bốn cái trứng, để nó đem dâng Đức Chúa Trời!
Nói đoạn, bà Lộc lo dọn cơm chiều. Nhung đói mèm, nên ăn hối-hả. Cơm xong, Nhung liền lấy bốn cái trứng, nhẹ-nhàng đặt ở dưới con gà mái yêu-dấu đương ấp. Và khi trứng gầy đã nở rồi, thì Nhung hết sức chăm-nuôi gà con cho thêm mập-béo.
Nhung đã trở lại tin Đức Chúa Jê-sus. Cậu theo học trường của Hội Tin-Lành ở trong làng mình; trong làng ấy, cậu là một người trước nhưt họ đạo thờ thần giả-dối để làm môn-dồ Đức Chúa Jê-sus. Mẹ cậu bắt -chước cậu, song cha cậu còn giữ đạo cũ. Hằng ngày mẹ con cậu nhờ Chúa mà ăn-ở xứng-đáng với đạo Tin-lành để làm sáng danh Ngài trước mặt cha cậu. Cha cậu không hay ở nhà, nên cậu được tự-do theo học.
Bọn học-trò trường ấy đã nhưt-định quyền tiền để giúp việc xây -cất nhà giảng bằng gạch trong một làng kia

chưa từng có ai được nghe về đạo Tin-lành. Nhưng không có tiền, song có thể nuôi gà con và bán trứng. Chẳng những thế thôi, cậu cũng dọn một khu vườn nhỏ ở cạnh vườn của mẹ để trồng lúa bắp và lạc.

Mấy tháng qua đi, rồi tới ngày bọn học-trò nhứt-định đem của-lễ dâng cho Chúa. Chính là ngày thứ ba, một ngày đẹp-đẽ lạ-lùng. Cả bọn học-trò kéo tới, cậu nào cũng đem theo của-lễ. Nhưng bán gà, trứng, bắp và lạc được một món tiền khá lớn. Cậu sốt ruột vì phải đợi-chờ hồi trống báo rằng cửa trường đã mở. Rốt lại, cậu nghe tiếng trống kêu-gọi: Tùng! Tùng! Tùng! Tùng!...

Nhưng vừa chạy, vừa ngược hẳn đầu lên. Cậu vui-thích và sung-sướng biết mấy! Cậu thấy mình giàu-có là dường nào! Cậu dâng cho Đức Chúa Trời mấy đồng bạc, là kết-quả của chính công-việc mình. Cậu thở dài mà rằng:

—Ước gì cha tôi quay đầu trở lại cùng Đức Chúa Trời chơn-thật để thờ-lạy một mình Ngài!

Sự sung-sướng của cậu giảm mất đôi chút, vì cậu nghĩ đến cha mình chưa tin Đức Chúa Jê-sus.

Phòng học sơ-sài chứa bọn-bè những lúa bắp, khoai, trứng, đậu, lạc, và nhiều thứ khác nữa. Cũng có nhiều cậu dâng tiền, tí như cậu Nhung. Khi bán hết các món ấy, đem cộng với số tiền dâng, thì được một món tiền lớn để giúp việc xây-cất nhà giảng ở làng xa lắc kia.

Cách đó ít lâu, có một buổi chiều, Nhung trở về nhà, vừa mệt, vừa đói. Hai mẹ con vừa ăn xong bữa cơm xoàng nhưng ngon miệng, thì có bà Diên, là em bà Lộc, đi chợ về, vào báo tin rằng:

—Tôi gặp anh nhà ta ở chợ, anh nhờ tôi nói với chị rằng anh sẽ về nhà. Chị nên để phần cơm cho anh, hi!

Nghe vậy, Nhung vỗ tay, reo mừng. Còn bà Lộc thì vội-vã đi nấu cơm và làm món ăn để phần cho chồng. Lối tám giờ tối, ông Lộc về đến nhà, có bộ mệt-mỏi, nhưng bình-an, vui-vẻ lắm. Hai mẹ con cậu Nhung đều tươi-cười

đi ra đón ông. Ông cất tiếng nói rằng:

—Đói quá! Dọn cơm cho tôi, mau!

Nhưng liếc mắt nhìn ông đương khi bà đặt chén cơm trước mặt ông. Mẹ con cậu lạ-lùng quá đỗi, vì thấy ông cung-kính chấp tay, cúi đầu trước khi ăn, chẳng khác chi một người đương cầu-nguyện. Khi ông ăn xong, cậu bèn rụt-rè hỏi rằng:

—Thưa ba, ba đã quay đầu thờ-lạy Đức Chúa Trời rồi chăng?

Ông Lộc đáp:

—Chừng một tháng trước, ba vào nhà giảng Hội Tin-Lành ở một làng kia, cách đây xa lắm. Có chừng một trăm người nhóm-họp. Ba nghe ông mục-sư giảng về Đức Chúa Trời và về Đức Chúa Jê-sus chịu chết để chuộc tội cho loài người. Bấy giờ linh-hồn ba mệt-mỏi và ước-ao được yên-nghỉ. Có một ông tin-đồ lại gần, nói với ba rằng trước kia ông cũng thờ-lạy ma-quỉ như ba vậy, nhưng bây giờ ông chịu tin theo Đức Chúa Jê-sus-Christ và thờ-lạy Đức Chúa Trời, nên mới tìm được sự bình-an thật. Ông đó nói quyết với ba rằng nếu ba làm như ông, thì ba cũng được bình-an, sung-sướng lập-tức...

Nhưng hỏi chận:

—Thế ba có làm như ông ấy chưa?

Ông Lộc vui-vẻ trả lời:

—Có, con ạ. Bây giờ cả nhà chúng ta cùng nhau thờ-lạy Đức Chúa Trời. A, ông tin-đồ kia cũng nói với ba rằng học-trò một trường của Hội Tin-Lành đã quỳn-tiền-đề giúp-đỡ xây-cất nhà giảng ấy. Con có nghe ai nói như vậy không?

Cặp mắt cậu Nhung sáng ngời vì vui-vẻ; cậu nói một cách khiêm-nhường và cung-kính rằng:

—Thưa ba, con có quỳn ít nhiều; song con chẳng ngờ rằng món tiền nhỏ-mọn ấy lại giúp cho ba trở nên môn-đồ của Đức Chúa Jê-sus, con-cái của Đức Chúa Trời hằng sống.

Đoạn, cả nhà ông Lộc nhóm lại, hát thơ thánh, đọc Kinh-thánh và cầu-nguyện chung, thật vui-vẻ khôn xiết!

—T. K. B. thuật.